Annus XXVI - Ser. II 1 Februarii 1934 Vol. I - Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: In solemni canonizatione B. I. A. Thouret, p. 41 - Sacrum Consistorium, p. 45 - Constitutiones Apostolicae, p. 47 - Litterae Apostolicae, p. 52.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* I. Tarbien. De finibus, p. 56. II. Reginae Gradecen. De finibus, p. 57. III. Designationes pro appellatione, p. 58 - *S. C. Concilii:* Tergestina. Distributionum, p. 58- *S. C. de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 60. II. Designationes, p. 61 - *S. C. Rituum:* I. Lycien. Decretum super *tuto* in causa B. P. M. Pirrotti, p. 62. II. Valentin. Decretum super *tuto* in causa B. Michaelae a Sſmo Sacramento, p. 165. III. Taurinen. Decretum super *tuto* in causa B. I. Bosco, p. 68.

Diarium Romanae Curiae: S. C. Riti: Generale e Preparatoria, p. 72.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXIV

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —

Pretium unius fascicoli:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVI, n. 2 - 1 Februarii 1934)

ACTA PII PP. XI

In sollemni Canonizatione

PAG.

Beatae Ioannae Antidae Thouret, virginis, in Basilica Vaticana die 25 mensis Ianuarii, anno sacro 1934, peracta 41

SACRUM CONSISTORIUM

Consistorium semipublicum. - *15 Ianuarii 1933* 45

Constitutiones Apostolicae

I. *Carthaginensis in Indiis.* - Dismembrationis et erectionis novae dioecesis Barranquillensis. - *7 Iulii 1932* 47

II. *Abbatiae «Nullius» S. Maurilii Agaunensis.* - Delimitationis finium. - *11 Octobris 1933* 50

Litterae Apostolicae

I. *Paterno animo.* - Ad Emum P. D. Caietanum Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyterum Cardinalem Bisleti titulo Sanctae Agathae Gothorum, quem deputat ad vice sacra dedicandum Seminarium regionale Beneventanum. - *1 Octobris 1933* . . . 52

II. *Vixdum, imperscrutabili.* - Ad Emum P. D. Caietanum Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyterum Cardinalem Bisleti, titulo S. Agathae Gothorum, quem delegat ad inaugurandum vice sacra Seminarium regionale Salernitanum. - *1 Octobris 1933* . 54

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Tarbiensis et Lourdensis-Baionensis.* - Decretum de finium dioecesium mutatione. - *19 Maii 1933* 56

II. *Reginae Gradecensis-Litomericensis.* - Decretum de finium dioecesium mutatione. - *9 Decembris 1933* 57

III. Designationes pro appellatione 58

SACRA CONGREGATIO CONCILII

Tergestina. - Distributionum choralium. - *18 Iunii 1932* 58

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum 60

II. Designationes 61

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Lycien. seu Beneventana.* - Decretum super *tuto* in causa canonizationis B. Pompilii Mariae Pirrotti a Sancto Nicolao, confessoris sacerdotis professi Ordinis cler. reg. pauperum Matris Dei Scholarum Piarum. - *26 Novembris 1933* 62

II. *Valentina in Hispania.* - Decretum super *tuto* in causa canonizationis B. Mariae Michaëlae a Ssmo Sacramento, virg. fundatricis Sororum Adoratricum Ancillarum Ssmi Sacramenti et a Caritate. - *26 Novembris 1933* 65

III. *Taurinen.* - Decretum super *tuto* in causa canonizationis B. Ioannis Bosco, conf. sacerdotis et fundatoris Piae Soc. S. Francisci Salesii et instituti Filiarum Mariae Auxiliatricis. - *3 Decembris 1933* . . . 68

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sacra Congregazione dei Riti: *Generale* e *Preparatoria* 72

Adparatur:

INDEX GENERALIS

AD DOCUMENTA INSERTA

IN I SERIE *ACTORUM APOSTOLICAE SEDIS*

Voll. I-XXV

Annus XXVI - Ser. II 1 Februarii 1934 Vol. I - Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATAE IOANNAE ANTIDAE THOURET, VIRGINIS, IN BASILICA VATICANA DIE XIV MENSIS IANUARII, ANNO SACRO MDCCCCXXXIV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Vincentium Sacconi a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, Rmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

I. – Non una de causa exoptat Beatissimus Pater perorationi vestrae concedere, atque adeo Beatam Ioannam Antidam Thouret, virginem, summis religionis honoribus decorare. Eius siquidem praecellens in omni genere virtus, mirabilium rerum fulgore a Deo comprobata, id ab eo profecto postulat, cui divinitus in terris datur sanctitatis iudicem esse, adsertorem, vindicem. Praeterea, cum annus humanae Redemptionis memoriae sacer tot afferat christianae perfectionis adipiscendae opportunitates, non id desiderari consentaneum est, quod ad hanc eamdem perfectionem assequendam maximum videtur invitamentum atque exemplum: praeclaram nempe morum sanctimoniam, quae in nostrorum heroum vita praefulget, in totius orbis luce collocari. Ac nostis etiam in quae tempora inciderimus: nec pauca, nec levia discrimina in praesentia conquerimur; maiora in posterum formidamus. Cum igitur humanae opes necessitatibus impares videantur, caelestibus deprecatoribus atque patronis magis cotidie magisque indigemus. Quibus quidem deprecatoribus atque

patronis etsi percupit Sanctitas Sua Beatam Ioannam Antidam Thouret inserere eamque omnibus ad imitandum proponere, vult tamen ut, servato omnibus in rebus Apostolicae Sedis instituto ac more, antequam causam rite decernat, caelitum chori ad impetrandam sibi superni luminis copiam usitatis supplicationibus implorentur.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revmus Dominus respondit:*

II. – Quod instantius, pro munere vestro, postulastis, quod caelestium agmina, a nobis omnibus implorata, in supernis sedibus praestolantur, id Augustus Pontifex ad rem deducere paratus est. Oportet tamen ut antea « Spiritus sapientiae et intellectus » per translaticii hymni concentus ab omnibus invocetur.

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rmi Domini responsio:*

III. – Oculos animosque erigite omnes. Summus Pontifex iam in eo est ut decretoriam ferat eamque immutabilem sententiam suam. Assueta triumphis laetetur Ecclesia; inferi contremiscant ab insonti virgine devicti; caelestes in supernis sedibus quod Petrus, adhuc vivens, decreturus est, ratum confirmatumque habeant.

Tum vero Ssmus Dnus Noster, sedens, ex Cathedra Divi Petri sollemniter pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei catholicae et christianae Religionis augmentum auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam IOANNAM ANTIDAM THOURET SANCTAM esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno, die natali illius, nempe die XXIV Augusti, inter Sanctas Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus✠ Sancti.

In sollemni vero Missa Papali, post Evangelium, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

Venerabiles Fratres, dilecti Filii,

« Omnia possum in eo qui me confortat ». [1] Pulcherrima haec Apostoli gentium sententia memoriae Nostrae succurrit, cum fortia praeclaraque rerum gesta mente repetimus, quibus vita honestatur Ioannae Antidae Thouret, quam nuper, non sine maximo animi Nostri gaudio, in sanctarum virginum numerum sollemni ritu rettulimus. Eâ etenim fuit virili fortitudine praedita, ut ipsamet aperte profiteretur « se omnia prorsus perficere posse, quidquid a Deo praeceptum cognovisset, eius quidem virtute subnixa, etiamsi oporteret ad fines orbis terrarum contendere ». Verumtamen qua erat pari animi demissione, haec adiicere sollemne habebat « non opitulante Deo, non aspirante caelestis gratiae flamine, nihil omnino se posse ». Haec profecto singularis animi strenuitas, cum evangelica humilitate coniuncta, si in totius enituit mortalis suae vitae cursu, at tum potissimum eluxit cum, grassante per Galliam gravissima illa rerum commutatione, quae humana divinaque iura permiscebat, ad publicos deducta magistratus, ab iisdemque idcirco in crimen vocata, quod iniustis Reipublicae legibus non obtemperaret, impavide firmissimeque respondit. Quibus in difficillimis rerum adiunctis, ex divina illa Iesu Christi pollicitatione vim profecto hauriebat certitudinemque: « Cum autem tradent vos, nolite cogitare quomodo aut quid loquamini; dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini. Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis ». [2] Atque spes non deficiens animique tutissima tranquillitas ex alia Redemptoris nostri sententia eidem procul dubio oriebatur: « Beati estis cum maledixerint vobis, et persecuti vos fuerint, et dixerint

[1] *Philip.*, IV, 13.
[2] Matt., X, 19-20.

omne malum adversum vos, mentientes, propter me: gaudete et exsultate, quoniam merces vestra copiosa est in cælo ».[1]

Quae magnanima firmitas atque fortitudo, christiana fide caritateque roborata, haud minus in Ioanna Antida Thouret tum excelluit, cum funestum illud discidium in religiosarum sororum Congregatione ab ipsamet condita erupit, tectaque honoris cupiditate conflatum est. Hac enim in lamentabili rerum iactura, hoc in invidiae aestu simultatisque, eam cernere erat sapientissimas normas responsionesque edere, invicto animo difficultatibus obsistere, veritati servire, caritati instare, curis laboribusque numquam parcere. Quodsi interdum humanae opes desiderabantur, divina tamen auxilia atque solacia, perpetuis precibus impetrata, numquam deerant. Videris enim eam, quotiens vel in semet ipsam, vel in religiosam familiam suam novum ingrueret periculum, ad Deum fidenti animo confugere, eidemque se suaque omnia concredere. Ac praesertim in divinam Eucharistiam, quae eidem « frumentum electorum » fuit « et vinum germinans virgines »,[2] in almam Dei Matrem, inque caelestes Congregationis suae Patronos flagranti ferebatur caritate.

Quid igitur mirum, si tot ei licuit discrimina superare, exantlare labores difficultatesque evincere? Quid mirum, si citatiore cotidie gradu ad sanctissima ac perfectissima quaeque contendere enitebatur? Cum enim animus ad superna consurgit ac divina gratia alitur, nullius veluti negotii est adversa perpeti, praeclaraque edere facinora.

Iamvero Nos, venerabiles fratres ac dilecti filii, nostris praesertim temporibus novum hoc sanctitatis decus atque exemplum ad colendum, ad imitandum proponere maximopere consentaneum putamus. Hodie enim, si umquam alias, cum tantae rerum angustiae undique premant, ad strenuam eiusmodi animi fortitudinem eniti eaque muniri, nobis omnibus pernecesse est. Praesentibus malis procul dubio nullum aliud occurrit par remedium, nisi christiana virtus enixis precibus impetranda,

[1] MATT., V, 11-12.
[2] ZACH., IX, 17.

catholica fide alenda, divinaque adaugenda caritate. Ioanna Antida Thouret, ut in mirabilis suae vitae decursu haec omnia praestitit, ita nobis in praesens, de caelo arridens, ad hoc evangelicae perfectionis culmen assequendum omnes invitat suaque voce allicit. Eius igitur vocem libentes volentesque audiamus: ita quidem ut « quam solemni veneratione prosequimur, etiam simili conversatione sequamur; quam beatissimam praedicamus, ad eius beatitudinem tota aviditate curramus; cuius delectamur praeconiis, eius patrociniis sublevemur »,[1] ut cum ea aliquando regnare possimus per infinita saecula saeculorum. Amen.

SACRUM CONSISTORIUM

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM

Die XV mensis Ianuarii MDCCCCXXXIV, in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani fuit *Consistorium semipublicum* de canonizatione Beatorum Ioannis Bosco et Pompilii M. Pirrotti a S. Nicolao Confessorum itemque Beatarum Michaëlae ab Augusto Sacramento virginis et Ludovicae de Marillac viduae.

Huic consultationi Beatissimus Pater hisce verbis initium dedit.

VENERABILES FRATRES

Tametsi certum omnino est, ex immutabili Iesu Christi pollicitatione, ubi de rebus fidei ac morum causa agatur, praesentissimum Nobis, utpote Apostolorum Principis successori, ad praecavendos errores auxilium numquam deesse, voluimus tamen, cum de Beatis Confessoribus Ioanne Bosco ac Pompilio Maria Pirrotti, itemque de Beatis Michaëla ab Augusto Sacramento virgine et Ludovica de Marillac vidua ad Sanctorum caelitum

[1] Cfr. S. Bern. Ab. – Serm. 11 de Festo Omn. SS.

honores evehendis consultaretur, rem totam ea, qua par erat, iudiciorum severitate pertractari.

Itaque huiusmodi negotium Supremo Consilio demandavimus sacris ritibus tuendis, quod causam omni ex parte pervestigaret, suamque sententiam Nobis probandam deferret. Id quidem, ut nostis, superiore tempore quam diligentissime factum est. Habita praeterea sunt Consistoria duo: alterum secretum, publicum alterum; atque omnia ex Apostolicae Sedis instituto ac more peracta. Iam nunc nihil aliud reliquum est, nisi ut, hoc in amplissimo consessu, vos omnes rogemus ut lumen quoque prudentiae vestrae, ad gravissimi huius incepti definitionem, menti Nostrae porrigatis. Hac ducti ratione iussimus legitima singulorum Beatorum vel Beatarum commentaria unicuique vestrum reddi; ex quibus uberiorem certioremque notitiam haurire possetis. Ne gravemini igitur, venerabiles fratres, alius ex alio, prout vestrae postulat dignitatis gradus, mentem vestram religiose Nobis aperire.

Exceptis vero adstantium suffragiis, Beatissimus Pater haec addidit:

Ex mirabili huiusmodi suffragiorum vestrorum consensione haud mediocri Nos laetitia afficimur; eo vel magis quod Nobis licet totius catholici orbis explere vota, atque novis, per huius Anni Sancti decursum, deprecatoribus ac patronis militantem Ecclesiam donare. Nobis igitur decretum est hos caelites summis sanctitudinis honoribus decorare; atque adeo sollemnes id genus ritus, eo quo decet apparatu ac pompa, in Vaticana Basilica peragere. Ut vero tempus de more praefiniamus cuique caerimoniae debitum, canonizationi Beatae Michaëlae ab Augusto Sacramento diem IV proximi mensis Martii dicimus ac statuimus; Beatae vero Ludovicae de Marillac diem XI eiusdem mensis; Beati confessoris Pompilii Mariae Pirrotti diem eiusdem mensis undevicesimum; ac denique Beati Ioannis Bosco confessoris consecrationi diem primum condicimus ac decernimus proximi mensis Aprilis, sollemnia scilicet Resurrectionis D. N. Iesu Christi. — Atque interea vos omnes, quotquot adestis, enixe in Domino

adhortamur ut, ad rem fauste feliciterque exsequendam, caelestem Nobis opem precibus conciliare ne desistatis.

Tum R. P. D. Carolus Respighi, Praefectus Apostolicarum Caerimoniarum, absente Procuratore fiscali Camerae Apostolicae, Protonotarios Apostolicos praesentes consueta formula rogavit ut de actis in Consistorio semipublico, instrumentum conficerent ad perpetuam rei memoriam.

Et R. P. D. Dominicus Iorio, ex Protonotariis Apostolicis adstantibus senior, idem spopondit, dicens « Conficiemus », conversusque ad Cubicularios de numero Participantium qui erant circa Solium, eosque appellans, prosecutus est « Vobis testibus ».

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

CARTHAGINENSIS IN INDIIS

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS NOVAE DIOECESIS BARRANQUILLENSIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Maxime quidem iuvat ad christianam plebem uberius pascendam faciliusque gubernandam recta Ecclesiarum circumscriptio; quarum territorium si nimis pateat, in partes dividi et novas exinde ab Apostolica Sede dioeceses erigi oportet, prout id iuxta locorum temporumque adiuncta in Domino opportunum censeatur. Cum itaque ad melius consulendum spirituali christifidelium regimini in Columbianae Reipublicae regione *Atlántico* nuncupata commorantium, quae latissimae archidioecesi Carthaginensi in Indiis pertinet, valde expedire visum sit ut nova ibi erigatur dioecesis, Nos ad id absque mora deveniendum duximus. Quapropter, praehabito tum venerabilis fratris Pauli Giobbe, Archiepiscopi titularis Ptolemaidensis in Thebaide et in Columbiana Republica Apostolici Nuntii, tum Carthaginensis archidioecesis Ordinarii favorabili voto, atque suppleto quorum interest, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, ea quae sequuntur Apostolicae potestatis plenitudine statuimus ac decernimus.

I. Ab archidioecesis Carthaginensis in Indiis territorio, in Columbiana Republica, universam quam memoravimus regionem *Atlántico* avellimus et separamus atque ex ea novam ac distinctam erigimus dioecesim *Barranquillensem* nuncupandam ab urbe *Barranquilla*, in qua episcopalem sedem constituimus et cui propterea omnia concedimus iura, honores et praerogativas episcopalibus civitatibus propria.

II. Huius novae dioecesis Episcopi cathedram in paroeciali ecclesia Deo in honorem S. Nicolai a Tolentino dicata figimus; eamque propterea ad ecclesiae cathedralis gradum et dignitatem evehimus, donec nova aedificetur cathedralis ecclesia; eidemque interim eiusque pro tempore Episcopis omnia concedimus honores insignia, favores et privilegia, quibus aliae cathedrales ecclesiae earumque Antistites ex iure communi vel legitima consuetudine in America meridionali fruuntur, ac ipsis onera omnia et obligationes imponimus quibus cathedrales ecclesiae earumque Episcopi adstringuntur.

III. Ipsam vero cathedralem Ecclesiam Barranquillensem metropolitanae Ecclesiae Carthaginensi in Indiis suffraganeam constituimus; eiusque pro tempore Episcopos iuri metropolitico Archiepiscopi Carthaginensis subiicimus.

IV. Cum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus canonicorum Capitulum in nova hac dioecesi modo instituatur, indulgemus ut pro canonicorum Capitulo Consultores dioecesani iuxta can. 423 et seqq. Codicis iuris canonici interim eligantur.

V. Mandamus insuper ut, quamprimum fieri poterit, in Barranquillensi dioecesi saltem parvum Seminarium iuxta Codicis praescripta et normas a Sacra Congregatione de Seminariis traditas erigatur. Interea vero iuvenes ad statum ecclesiasticum vocati ad Seminarium archidioecesanum Carthaginensem in Indiis mittantur, itemque ab hac quoque nova dioecesi, eiusque sumptibus alendi, bini delecti iuvenes, aut modo saltem unus, in Seminarium Pium Latinum de Urbe non intermissa vice mittantur, ut sub fere oculis Romani Pontificis in spem Ecclesiae instituantur.

VI. Quod autem attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones decernunt. Quod autem ad clerum peculiariter spectat, statuimus ut, simul ac huius dioecesis erectio ad exsecutionem mandata fuerit, eo ipso clerici omnes Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime exstant.

VII. Volumus insuper ut documenta omnia et acta, quae novam hanc dioecesim respiciunt, quam primum fieri poterit, a cancellaria archidioe-

cesis Carthaginensis, a qua Barranquillensis originem trahit, huius dioecesis cancellariae tradantur, ut in eius archivo serventur.

VIII. Episcopalem mensam novae huius dioecesis, praeter Curiae emolumenta, cetera bona constituent, quae ad hunc finem destinata erunt.

IX. Nobis denique et Apostolicae Sedi facultatem reservamus novam ineundi circumscriptionem dioecesis istius, quoties id in Domino expedire visum fuerit.

Quibus omnibus ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda quem supra diximus venerabilem fratrem Paulum Giobbe, Archiepiscopum Ptolemaidensem in Thebaide, in Republica Columbiana Nuntium Apostolicum deputamus; eique propterea necessarias et opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et controversias dirimendi in exsecutionis actu forsan orituras; eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses ab his Litteris datis computandos authenticum exemplar transmittendi peractae exsecutionis actorum. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel qui sua interesse praesumant, auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Nemini autem quae hisce Litteris Nostris dismembrationis, erectionis, evectionis, concessionis, statuti, derogationis, mandati et voluntatis Nostrae statuta sunt, infringere vel contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit,

indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo secundo, die septima mensis Iulii, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH
S. R. E. Cancellarius

Fr. RAPHAËL C. Card. ROSSI
S. C. Consistorialis a Secretis.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XLVI, n. 28. - M. Riggi.

II

ABBATIAE « NULLIUS » S. MAURITII AGAUNENSIS

FINIUM DELIMITATIONIS

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Pastoralis cura omnium Ecclesiarum, Supremo Pastori divinitus commissa, ad ea quoque protenditur, quae circumscriptiones ecclesiasticas respiciunt illudque hac in re postulat ut unicuique dioecesi, praelaturae vel abbatiae *nullius* proprii ac determinati assignentur limites, quo tutius iurisdictionis ordo servetur commodiusque christifidelium gubernationi consulatur. Cum autem pervetusta abbatia *nullius* S. Mauritii Agaunensis sui territorii fines usque nunc haud omnino definitos ac distinctos habuisset, adeo ut quoad nonnullas eiusdem territorii partes ambigeretur utrum ad abbatiam ipsam an potius ad finitimam dioecesim Sedunensem pertinerent, Nos, precibus ab utroque Ordinario Sedunensi et Agaunensi ad id oblatis annuentes, ad dubia nec non discrepantias et offendicula quaeque sive in iurisdictionis exercitio sive in quibuslibet ecclesiasticis negotiis tractandis inde scatentia plane auferenda, opportunum duximus memoratam abbatiam pressius circumscribendam. Quapropter, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, ac praehabito voto venerabilis fratris Petri De Maria, Archiepiscopi Iconiensis, ac Nuntii Apostolici in Helvetia, ac suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, haec quae sequuntur Apostolicae potestatis plenitudine statuimus ac decernimus.

Territorium proprium abbatiae *nullius* S. Mauritii Agaunensis posthac comprehendet monasterium Agaunense cum adnexo collegio, inclusis tum monasterii tum collegii propriis septis, et cum oratorio Dominae Nostrae de Saxo; item domum Sororum Sancti Mauritii de *Verolliez* cum sacello SS. Martyrum de *Verolliez*, nec non orphanotrophio et senum hospitio; atque insuper paroecias de *Choëx*, *Lavey-Morcles*, *Vernayaz*, *Salvan*, *Finhaut*, quarum fines iidem erunt ac limites sui cuiusque municipii civilis. Eadem praeterea abbatia quinque retinebit paroecias regulares seu pleno iure unitas, quarum territorium ad dioecesim Sedunensem pertinet, videlicet: paroeciam *S. Sigismundi* cum cappella hospitii S. Iacobi, et paroecias de *Verossaz*, *Collonges*, *Evionnaz*, *Aigle-Leysin*, quarum canonica provisio ad iuris communis normam fiet.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus quem supra memoravimus venerabilem fratrem Nuntium Apostolicum in Helvetia eidemque propterea tribuimus necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, facto onere ad Sacram Congregationem Consistorialem peractae exsecutionis actorum exemplar intra sex menses ab his Litteris datis computandos transmittendi. Volumus denique ut hae Litterae Nostrae duplici originali exarentur, earumque transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides quae hisce ipsis Litteris tribueretur si exhibitae vel ostensae forent. Quae autem per hanc Nostram Constitutionem statuimus et decrevimus ea omnia rata firmaque permanere auctoritate Nostra volumus ac iubemus, constitutionibus et ordinationibus apostolicis ceterisque contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, minime obstantibus. Nemini vero ullo umquam tempore hanc voluntatis Nostrae paginam infringere vel ei contraire liceat. Si quis autem ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo tertio, die decimaprima mensis Octobris, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Fr. THOMAS PIUS Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

Fr. RAPHAËL C. Card. ROSSI
a Secretis S. C. Consistorialis.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Vincentius Bianchi-Cagliesi, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XLVIII, n. 69. - G. Stara Tedde.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

AD EMUM P. D. CAIETANUM SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE PRESBYTERUM CARDINALEM BISLETI TITULO SANCTAE AGATHAE GOTHORUM, QUEM DEPUTAT AD VICE SACRA DEDICANDUM SEMINARIUM REGIONALE BENEVENTANUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Paterno animo benignoque ab ipso quidem Pontificatus Nostri exordio Seminaria ceteraque omnia studiorum Instituta respeximus, in quibus iuvenes clerici, qui in spem Ecclesiae succrescant, ad apostolicum munus, ad quod divino quasi afflatu vocantur, se apte praeparant, ita ut possint aliquando ad mundum reversi, praesertim hoc saeculo errorum pleno, modis opportunis ac strenue rem christianam tueri et defendere. At huiusmodi inter Instituta hac in re praecipue spem bonam faciunt et consolationem Nobis adhibent non mediocrem Seminaria illa, quae, cum in singularem ecclesiasticarum regionum provinciarumve utilitatem sint constituta, plurium dioecesium simul iuvenibus educandis clericis efformandisque inserviunt. In eis enim facilius in studiorum curriculo iuvenes versantur validis doctoribus auxiliisque adiuti; neque solum ipsi quidem ad pietatem excoluntur, sed doctrinam quoque quam maxime idoneam et temporibus accommodatam apte addiscunt. Nos propterea « id instituti genus in quo sapientia aeque ac munificentia Decessorum Nostrorum Pii Pp. X et Benedicti Pp. XV spectata est » (Litt. pont. *Officiorum omnium*) non modo sartum tectum servare, sed etiam quantum est in Nobis omni ope in maius provehere volumus. Ideoque cum plura ex huiusmodi regionalibus Seminariis, quae Decessores ipsi Nostri exstruenda curavere, aliquot post annos ab eorundem erectione minus apta videantur ad eos omnes excipiendos, qui eadem debent iuxta statutas leges celebrare, immo sint plane insufficientia; Nos, quibus totius Ecclesiae regimen incumbit atque onus praesertim advigilandi ut sacri operarii, numero pariter ac scientia et sanctitate satis praediti, in messem Domini sine intermissione mittantur, de hac re statuimus quam primum providendum; et revera iam variis in locis novas atque opportunas aedes, quae plane responderent ad sanctum finem, quem rec. mem. Decessores Nostri supra laudati sibi proposuere, erigendas mandavimus atque efficimus. Nil mirum itaque si multarum etiam Beneventanae provinciae ecclesiasticae dioecesium necessitates hac in magni momenti re probe noscentes

aliud proprium regionis Beneventanae Seminarium Maius constituere voluimus, illudque in civitate Beneventana, historicis sacris memoriis celeberrima, exaedificari iussimus, clericis e tota provincia ecclesiastica excipiendis. Ex eadem enim provincia clerici in philosophicas ac theologicas disciplinas incumbentes usque adhuc bipartiti vel in Seminarium Regionale Campanum Neapoli ad Pausylipon erectum, vel in Seminarium Regionale Aprutinum Theatina in civitate exstans, ab Episcopis suis mittebantur. Nam Decessor Noster Pius Pp. X ita iam suo tempore constituerat, manentibus tamen integris in urbe Beneventana illius archidioecesis tum maiore tum minore Seminario. Verum ob mirabiles vocationum ecclesiasticarum progressus duo regionis Campanae atque Aprutinae Seminaria nunc procul dubio vix sufficiunt tironibus propriae regionis suscipiendis. Cum igitur res maxime urgeat, et novum aedificium Beneventanum aere Nostro exstructum nunc tandem expletum sit ac paratum ad trecentos circiter alumnos e tota provincia ecclesiastica Beneventana excipiendos, illud hoc anno, ob decimi noni saecularis anniversarii celebrationem a salutifera Redemptione nostra Iubilaei sacro, sollemniter inaugurandum censemus. Quapropter, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, hisce Litteris apostolicis Nostraque auctoritate, ipsa in nova aede, Beneventanae urbis in loco quem vocant ab Angelo et S. Felice exaedificata, ex nunc Seminarium Regionale Beneventanum a Nostro Nomine nuncupandum, et sub protectione tam S. Aloisii quam Sanctae Theresiae a Puero Iesu a Nobis ipsis positum, canonice erigimus et constituimus. Nobis autem ius servamus leges quamprimum statuendi, quibus Seminarium illud regionale, nunc canonice erectum, sub moderamine Sacrae Congregationis de Seminariis ac Studiorum Universitatibus ad tenorem can. 1357 Codicis iuris canonici regendum sit. Nos idcirco, cum de re agatur, quae Nobis quidem valde cordi est, ut publice quoque significemus magnam erga Institutum ipsum benevolentiam Nostram, illud, quasi Nosmetipsi praesentes adstemus, profecto dedicari volumus. Te igitur, dilecte fili Noster, cuius est munus moderandi Sacram de Seminariis deque Studiorum Universitatibus Congregationem, hisce Litteris Nostris eligimus ut hac in re personam Nostram geras, Nostroque nomine eiusdem Seminarii regionalis Beneventani sollemnem dedicationis ritum concelebres; ita plane liquebit quanti Nos rem istam faciamus, quamque inde exspectemus ubertatem fructuum cum magnis earumdem regionis Beneventanae dioecesium bono atque utilitate. Hac spe freti, in caelestium munerum auspicium, quae in hanc causam copiosissima a Deo precamur, itemque in publicum paterni animi Nostri luculentumque testimonium, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, singulis quoque provinciae ecclesiasticae Beneventanae

Episcopis, nec non doctoribus alumnisque novi Seminarii Regionalis amantissime in Domino impertimur.

Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die I mensis Octobris anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

II

AD EMUM P. D. CAIETANUM SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE PRESBYTERUM CARDINALEM BISLETI, TITULO S. AGATHAE GOTHORUM, QUEM DELEGAT AD INAUGURANDUM VICE SACRA SEMINARIUM REGIONALE SALERNITANUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Vixdum, imperscrutabili divinae Providentiae consilio, in hac veritatis Cathedra, in qua Nobis incumbunt totius Ecclesiae curae, conlocati fuimus, omnes subito Nostras cogitationes in ea contulimus ecclesiastica Instituta, in quibus succrescentes in spem Ecclesiae iuvenes clerici habent quo apte planeque excolant animum atque ingenium, ac vivae quidem ipsi facti imagines Iesu Christi, ad muneris administrorum Domini perfunctionem ac dispensationem mysteriorum Dei sese perfecte praeparent. Quod si paternum animum Nostrum ad ea omnia huiusmodi Instituta ab exordio usque Pontificatus Nostri rettulimus, multo vehementius benigniusque illa praesertim Seminaria respeximus, quae, cum in singulare regionum commodum sint condita, plurium dioecesium simul instituendis clericis inserviunt; in iisdem quidem, ut tibi alias, dilecte fili Noster, scripsimus, « sapientia aeque ac munificentia Decessorum Nostrorum rec. mem. Pii Pp. X et Benedicti Pp. XV spectata est » (Litt. Pont. *Officiorum omnium*). Permagno vero cordis Nostri gaudio Seminariorum horum progressus miramur, qui in omnibus sane fiunt, sed praecipue ita in numero eorum, qui ecclesiasticam postulant militiam, ut iam iam tyrones quasi extrudantur ab ipsamet angustia loci, qui propterea minime appositus est ad omnes excipiendos; plura enim ex aedificiis quae Decessores Nostri supra memorati exaedificanda curarunt, quamvis tum temporis satis idonea et ampla, nunc revera non sufficientia videntur. Qua propter Nos, qui « id instituti genus cum sartum et tectum servare volumus, tum etiam, quantum est in Nobis, omni ope provehere » (*Offic. omnium*, ut supra), de hac re constituimus providendum, sive aedes quae exstiterant ampliando, sive alia e novo aedificia exstruendo, quae plane responderent ad finem, quem Instituta eadem sibi

proponunt. Hac igitur de causa cum Campanum quoque Seminarium Regionale, Neapoli, ad Pausilypon erectum, modo clericis excipiendis e dioecesibus Campaniae vix sufficeret, proptereaque alumni sive e regione Salernitana sive e Lucania aptam sedem amplius non haberent, in qua pietati pariter ac philosophicis-theologicis disciplinis daretur opera, sicut decet, novum aliud Seminarium Maius pro iisdem e Salernitana aut e Lucana regione dioecesibus exaedificandum statuimus et mandavimus. Idem vero aedificium, sumptibus Nostris exstructum, in loco *Cupa Cupeti* quam vocant, civitatis Salernitanae, illius nempe regionis quam religiosa ac civilia gesta, sed sacrae memoriae praesertim illustrant tum Apostoli Sancti Matthaei, tum Summi Pontificis Decessoris Nostri Sancti Gregorii septimi, iam nunc feliciter perfectum est, ac promptum paratumque ad plus quam quadringentos alumnos recipiendos; ideoque motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, hisce Litteris Apostolicis Nostraque auctoritate, ipso in aedificio ex nunc Seminarium regionale Salernitanum, a Nostro nomine nuncupandum et sub caelesti protectione Beatae Mariae Virginis ab Angelo salutatae a Nobis ipsis declaratum, canonice erigimus et constituimus, illudque presbyterorum e clero saeculari curis in Domino committimus. Nos autem cum sedulo argumentemur quantum boni utilitatisque ex eodem novo Instituto sit operandum, et publice quoque significemus magnam erga idem Nobis carissimum opus benevolentiam Nostram, ipsum dedicari volumus, quasi Nosmetipsi praesentes adstemus. Quare, te, dilecte fili Noster, cuius est in primis ea omnia moderari quae ad Seminaria atque ad Studiorum Universitates spectant, hisce Litteris Nostris eligimus et constituimus ut personam Nostram hac in re sustinens, Nostroque nomine Seminarii regionalis Salernitani sollemnem dedicationis ritum concelebres. Ac fore confidimus, ut ex ipso novo Salernitano caenaculo sacrorum alumni aliquando prodeant magno pro Dei gloria et salute animorum ardore succensi, atque ita Domini Iesu imagines facti, ut « Vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus » (Gal. II, 20) cum Apostolo Paulo unusquisque eorum confiteri queat. Hac spe laeti, in caelestium munerum auspicium, quae in hanc occasionem amplissima imploramus, itemque in paternae Nostrae caritatis pignus, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, singulis regionis Salernitanae et Lucanae Episcopis, doctoribus atque alumnis amantissime in Domino impertimur.

Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die I mensis Octobris anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

TARBIENSIS ET LOURDENSIS-BAIONENSIS

DE FINIUM DIOECESIUM MUTATIONE

DECRETUM

R. P. Dominus Petrus Gerlier, Episcopus Tarbiensis et Lourdensis, plene assentiente R. P. Domino Francisco Maria Gieure, Episcopo Baionensi, ab Apostolica Sede postulavit ut pars septentrionalis territorii paroeciae de *Crouzeilles* ad dioecesim Baionensem spectantis ab eadem paroecia dismembraretur atque viciniori paroeciae de *Madiran*, ad dioecesim Tarbiensem et Lourdensem pertinenti, in perpetuum aggregaretur. Iamvero Ssmus Dominus Noster Pius div. Prov. Pp. XI, rei utilitate perspecta, annuente quoque R. P. D. Aloisio Maglione, Archiepiscopo Caesariensi in Palaestina, Apostolico Nuntio in Gallia, praesenti Consistoriali decreto statuit ut memorata septemtrionalis territorii pars paroeciae de *Crouzeilles* cum suis incolis ab eadem paroecia et a dioecesi Baionensi separetur atque paroeciae de *Madiran*, et dioecesi Tarbiensi et Lourdensi in spiritualibus et temporalibus perpetuo aggregetur; ita ut fines eiusdem dioecesis Tarbiensis et Lourdensis in hac parte posthac praefiniantur: ad occidentem a limitibus rivi vulgo dicti *le petit Bergons*, et ad meridiem partim a finibus septemtrionalibus paroeciae de *Bertracq* et partim a linea parallela praesentibus finibus septentrionalibus paroeciae de *Crouzeilles*, sed ab eisdem distanti, meridiem versus, spatio unius chilometri.

Ad haec autem exsecutioni mandanda Sanctitas Sua deputare dignata est memoratum Nuntium Apostolicum in Gallia, ipsi tribuens necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum: facto onere mittendi intra sex menses ad Sacram Congregationem Consistorialem authen-

ticum exemplar peractae exsecutionis. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 19 Maii 1933.

Fr. R. C. Card. Rossi, *a Secretis.*

(L. ✠ S.)

V. Santoro, *Adsessor.*

II

REGINAE GRADECENSIS – LITOMERICENSIS

DE FINIUM DIOECESIUM MUTATIONE

DECRETUM

Mauritius Picha, Episcopus Reginae Gradecensis, plene assentiente Episcopo Litomericensi, supplices preces S. Sedi nuper porrexit ut pagus *Bystré* ad dioecesim Reginae Gradecensis pertinens, a propria ecclesia paroeciali *Libštát*, a qua longe distat, dismembraretur, et viciniori paroeciae *Loukov*, dioecesis Litomericensis, aggregaretur, quo satius illorum fidelium bono consulatur.

Iamvero Ssmus Dominus Noster Pius div. Prov. Pp. XI, rei opportunitate perpensa, ac habito voto R. P. D. Petri Ciriaci, Archiepiscopi Tarsensis et Nuntii Apostolici in Cecoslovachia, praefatis precibus annuens, hoc Consistoriali decreto pagum *Bystré*, de quo supra, a paroecia *Libštát* et a dioecesi Reginae Gradecensis separat atque paroeciae *Loukov*, dioecesis Litomericensis, in perpetuum aggregat.

Ad haec vero exsecutioni mandanda idem Ssmus Dominus Noster deputare dignatus est eumdem R. P. D. Petrum Ciriaci, eidem omnes tribuens facultates necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto onere remittendi intra sex menses ad Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar actus peractae exsecutionis. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 9 Decembris 1933.

Fr. R. C. Card. Rossi, *Secretarius.*

L. ✠ S.

V. Santoro, *Adsessor.*

III

DESIGNATIONES PRO APPELLATIONE

Emus ac Rmus P. D. Iosephus Card. Mac Rory, Archiepiscopus Armachanus, designavit semel pro semper, ad normam can. 1594 § 2, pro appellationibus a suo tribunali Ordinarium Clogheriensem;

Item R. P. D. Eduardus Iosephus Byrne, Archiepiscopus Dublinensis, designavit Ordinarium Kildariensem et Leighliensem.

Quas designationes Sacra Congregatio Consistorialis die 24 Iannarii 1934 approbavit.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

TERGESTINA

DISTRIBUTIONUM CHORALIUM

Die 18 iunii 1932

SPECIES FACTI. — Praebenda uniuscuiusque canonici in Capitulo Tergestino quadruplici constat elemento: *a*) congrua, vulgo dicta *legali*, quae singulis canonicis unoquoque mense a publico aerario solvitur; *b*) parva congrua, vulgo dicta *locali*, quae ex massa communi percipitur; *c*) compensatione pro locanda domo habitationis item a publico aerario accepta; *d*) summa congruae adiuncta, vulgo *aumenti triennali, quadriennali e quinquennali*, intuitu servitii ab unoquoque capitulari praestiti. Ex his augmenta *triennalia et quadriennalia* percipiuntur ratione servitii praestiti etiam ante nominationem in canonicum; *quinquennalia* vero ob servitium chori.

Cum apud idem Capitulum hucusque deesset fundus distributionum, ad hunc efformandum iuxta canonem 395 § 1, per novas constitutiones separatio fuit praescripta tertiae partis tantum congruae *localis* et congruae *legalis*, exclusis indemnitate pro locanda domo habitationis et memoratis augmentis.

Statutis tamen nondum ab Episcopo approbatis, rogata fuit haec Sacra Congregatio, utrum summae adiunctae et indemnitates pro locanda domo ab unoquoque canonico integre percipi possint, quin ex his aliquid immitti debeat in distributionum massam.

ANIMADVERSIONES. — Inter bona dotem beneficii constituentia etiam domus adnumeranda est, quae est beneficiarii habitatio. Ait enim Wernz, *Ius Decr.*, tom. III, tit. VI, n. 180: « Bona beneficialia ex communiter contingentibus constant *domo*, quae ipsi beneficiato in usum est concessa, etc. » Cfr. Vermeersch, *Epitome*, lib. III, *De rebus*, part. 5, n. 743. Quod etiam supponit Codex I. C. canone 1410, in quo dicitur: « Dotem beneficii constituunt sive *bona*, quorum *proprietas* est penes ipsum ens iuridicum, sive certae et debitae praestationes... ».

Ast non eo ipso quod beneficiarius domum obtinet, haec beneficii dotem constituere dicenda est. Nam Card. De Luca, *De pensionibus*, disc. 6, n. 15, cum ageretur de domo canonicali, utrum nempe inter reditus et fructus canonicatus computanda sit in ordine ad solutionem pensionis ipsum canonicatum gravantis, ait: « Quo vero ad alterum punctum supra insinuatum *domus canonicalis*, an computanda esset in valore, advertebam procedi pariter cum aequivoco circa applicationem dictarum decisionum *Mediolanen.* coram Ghislerio et Dunozetto. In hac enim materia recepta est distinctio, per quam bene conciliantur decisiones quae desuper pro utraque opinione habentur. Aut enim *domus est fixe annexa* praebendae canonicali, et recte venit in valore iuxta dictas decisiones; aut obtinetur *ex beneficio antianitatis* et *per optionem*, et secus, iuxta decis. 116 Cavaler. et in dicta *Romana* 10 Ian. 1646, coram Cerro, ac habetur particulariter actum infra in *Mediolanen.*, disc. 15 ». Et in hoc disc., n. 6 addit: « Prout ex eadem distinctione pendet decisio super computatione huiusmodi praebendarum vel domorum sub valore, ut advertitur supra in *Romana - Pensionis super canonicatu S. Angeli*, disc. 6, et in decisionibus in eadem causa editis, quoniam in primo casu ... veniunt in valore, secus autem in altero, in quo *non iure beneficii seu canoniae*, sed *in praemium antianitatis ac servitii* talia bona tamquam temporalia et diversa a canonia obtineri dicuntur, quamvis qualitas canonicalis sit huiusmodi praemii causa seu occasio, cum sine illa praestari non potuisset servitium, pro cuius praemio Ecclesia hanc mercedem tribuit ». Cfr. quoque *De alienat.*, disc. 53, n. 5.

Quapropter ut domus habitationis pars dotis habeatur, beneficio fixe adnexa esse debet. Dos enim beneficii in bonis consistit, quae beneficiario competunt ex solo titulo officii vel ratione servitii; et proinde illa bona ita beneficio adnexa esse debent ut beneficiario cedant propter functiones ecclesiasticas seu onera quae constituunt naturam illius officii seu muneris, et non propter aliquod peculiare et determinatum opus aut servitium in aliquo casu praestitum, nec propter alium titulum extrinsecum.

Hinc si beneficiario alia obveniunt emolumenta vel reditus occasione tantum alicuius actualis servitii vel operis vel functionis, etsi opus exercea-

tur vi muneris seu officii, illa non sunt inter bona dotem beneficii constituentia adnumeranda; eo vel minus si reditus vel emolumenta tribuantur beneficiario ex causa tituli extrinseci, quae cum ipsa ratione vel natura beneficii proprie non connectitur.

In casu canonici Tergestini non domum obtinent habitationis, sed a Gubernio pro domo compensationem pecuniariam accipiunt, quae omnibus et singulis canonicis conceditur eo ipso quod canonicatum consequuntur. Unde huiusmodi indemnitas unicuique canoniae fixe adnexa dicenda est et inter bona illius dotem constituentia computanda, etiam ad effectum distributionum massae efformandae, ad normam canonis 395 § 1.

Non idem vero dicendum est de augmentis; quae, quum canonicis tribuantur ratione antianitatis et servitii praestiti, in praebendam non veniunt neque ad distributiones conferunt.

Resolutio. – In plenariis comitiis huius Sacrae Congregationis, habitis die 18 Iunii 1932, ad propositum dubium:

An et quinam proventus immittendi sint in massam distributionum, in casu;

Emi Patres respondere censuerunt:

Affirmative quoad indemnitatem domus, negative quoad indemnitatem servitii.

Facta autem relatione Ssmo Dño Nostro Pio Pp. XI in audientia diei 21 subsequentis per infrascriptum huius Sacrae Congregationis Secretarium, Sanctitas Sua resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Provid. Pp. XI decretis sacri Consilii christiano nomini propagando praeficere dignatus est:

Die 27 Novembris 1933. — Cathedrali Ecclesiae Malacensi, R. D. Hadrianum Devals, e Societate Parisiensi Missionum ad exteros.

28 Novembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Traianopolitanae in Rhodope, R. D. Marium Zanin, quem constituit Delegatum Apostolicum in Sinis.

11 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Chalcidensi, R. D. Gallum Steiger, O. S. B. Congregationis a S. Ottilia, Abbatem *nullius* de Peramiho.

— Titulari episcopali Ecclesiae Petnelissensi, R. D. Gulielmum Ammam, O. S. B. Congregationis a S. Ottilia, Abbatem *nullius* de Ndanda.

— Titulari episcopali Ecclesiae Berenicensi, R. D. Alfonsum Matthijsen, e Societate Missionariorum Africae (Pères-Blancs), primum Vicarium Apostolicum Lacus Alberti.

— Titulari episcopali Ecclesiae Prusiensi, R. P. Rodulphum Orler, e Societate Veronensi Missionariorum Filiorum Ss. Cordis Iesu, quem constituit Vicarium Apostolicum de Bahr-el-Ghazal.

13 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Calydoniensi, R. D. Hermannum Schoppelrey, e Societate Verbi Divini (de Steyl), quem constituit Vicarium Apostolicum de Sinyangchow.

19 Decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Amathusiae in Palaestina, R. D. Guillelmum Cobben, e Societate Presbyterorum Ss. Cordis, quem constituit Vicarium Apostolicum de Finlandia.

II

DESIGNATIONES

Ad normam can. 1594 § 3 infrascripti Ordinarii, pro appellationibus a sua curia designaverunt Tribunalia II instantiae ut infra; approbante Ssmo in Audientia diei 13 Novembris 1933:

Ordinarii:	Tribunalia:
Vicarius Ap. de Hanoi	Vicariatus Ap. de Thanh-Hoa
» » » Haiphong . . .	» » » Buichu
» » » Bac Ninh . . .	» » » Buichu
Praefectus Ap. de Langson . . .	» » » Bac Ninh
Vicarius Ap. de Phat-Diem . . .	» » » Hanoi
» » » Thanh-Hoa . .	» » » Vinh
» » » Hung-Hoa . .	» » » Hanoi
» » » Buichu	» » » Haiphong
» » » Vinh	» » » Thanh-Hoa
» » » Hué	» » » Quinhon
» » » Quinhon . . .	» » » Hué
» » » Kontum	» » » Hué
» » » Saigon	» » » Phnom-Penh
» » » Phnom-Penh . .	» » » Saigon

Vicarius Ap. de Laos . . . . . Vicariatus Ap. de Vinh
» » » Bangkok . . . Dioecesanum Malacense
Superior eccl. miss. sui iuris de
Rajaburi . . . . . Vicariatus Ap. de Bangkok

Item Vicarius Ap. Shiré designavit ad eundem effectum curiam vicariatus ap. de Nyassa, approbante Ssmo in Audientia diei 4 Ianuarii 1934.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

LYCIEN. seu BENEVENTAN.

CANONIZATIONIS B. POMPILII MARIAE PIRROTTI A SANCTO NICOLAO, CONFESSORIS, SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS CLER. REG. PAUPERUM MATRIS DEI SCHOLARUM PIARUM.

SUPER DUBIO

An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Beatus Apostolus Paulus, ad Thessalonicenses scribens, qualia apostolici viri debeant esse munia ac dotes, per haec verba indicat: *memoriam vestri facientes in orationibus nostris sine intermissione*, de sua autem praedicatione addit: *Evangelium nostrum non fuit ad vos in sermone tantum, sed et in virtute et in Spiritu Sancto et in plenitudine multa* (I Thess. I. 2, 5). B. Pompilius Maria a S. Nicolao, non Calasanctianae Familiae tantum, sed et totius Ecclesiae splendidissimum ornamentum, in apostolico quo functus est munere, Pauli vestigia mirabiliter sectatus est.

In oppido vulgo dicto Montecalvo, prope Beneventum, ex Hieronymo Pirrotti et Ursula Bozzuto, piissimis coniugibus avita generis nobilitate claris, die Sancto Archangelo Michaeli sacro, anno 1710 natus est puer, qui insequenti die sacro baptismi fonte tinctus fuit, cuique Dominici nomen fuit impositum. Dominicum parentes singulari cura educarunt, ac post exactum infantiae tempus non dubiis argumentis intellexerunt

filiolum ad altiora vocatum a se educari. Praevenit enim Dominus eum gratia sua, quae in eo vacua non fuit. Admirabantur parentes ac necessarii in puero singularem iudicii maturitatem, et morum gravitatem, adeo ut puerile nil saperet, neque in deliciis quidquam haberet praeter pietatis exercitia.

Tenerrimam in Beatissimam Virginem religionem fovebat, quam suavissimo matris nomine appellabat, eiusque gloriam tamquam amantissimus filius omni studio curabat, quam pietatem usque ad ultimum vitae spiritum omnimode coluit. Animarum zelo succensus, inde a pueritia, pauperes et parvulos ad se advocabat, eosque christianam catechesim docebat, et eleemosynis eorum inopiam sublevabat. Nec raro accidit ut vestibus se exueret ut egentes operiret. Tirocinium itaque in saeculo iam iniverat perfectioris illius vitae cui mature se addixit.

Mundo valedicens, sexdecim annos natus, festo die Purificationis B. M. V., Ordinis clericorum regularium pauperum Matris Dei Scholarum piarum habitum Neapoli, summo animi gaudio, induit, assumpto nomine Pompilii Mariae a S. Nicolao. Die Annuntiationi B. M. V. sacro, insequentis anni, sollemnia religiosa vota nuncupavit. Theate et Ferenti per aliquot annos sacris disciplinis incubuit. Sacerdotio auctus, docendi munere in variis suae Religionis collegiis egregie est perfunctus, verus Calasanctianus consodalis, qui in pueris erudiendis non tantum eorum mentes litterarum luce illustraret, verum etiam corda eorum igne pietatis accenderet, unde talem sibi benevolentiam conciliabat, ut, domo egrediens, videretur adolescentulorum turmis non tam stipatus, quam obsessus.

Neapoli tironum magister est constitutus, magno cum suorum alumnorum emolumento, quorum animis S. Iosephi Calasanctii spiritum inserere sategit, atque interim apostolicum ministerium in animarum salutem impensius exercuit. Calumniis et persecutionibus impetitus, ne talis gloriae corona apostolicis eius laboribus deesset, hac illac vagari coactus est, ubique sanctitatis vitae et animarum zeli insignia relinquens exempla. Asperrimis paenitentiis redacto in servitutem corpore, altissimo orationis spiritu Deo coniunctus, aliisque praeternaturalibus donis copiose ditatus, vere *opere potens et sermone*, verbo Dei praedicando, quoad licuit, sese effuso animo impendit; innumerisque signis comprobante Deo apostolici viri operam, eos uberrimos fructus inde retulit, ut accurrentes frequentissimos populos ad paenitentiam revocaret. Equidem eius praedicatio *non fuit in sermone tantum, sed et in virtute et in Spiritu Sancto et in plenitudine multa.* (I Thess., c.). Sed quod insigne quoddam est Pompilii Mariae proprium ac singulare, ideoque silentio non praetereundum, ille est ardor, quo Sacratissimi Cordis Iesu nascentem devotionem adeo in nostra Italia propagavit, ut unus inter primos

habendus sit huiusmodi cultus apostolus. Nec minore prosecutus est caritate augustissimum Altaris Sacramentum, cuius crebram, imo quotidianam frequentationem, tunc temporis labe iansenistica infecti, alacriter promovit.

Innuendus etiam nobis est mirus eiusdem amor in animas Purgatorio detentas, quas quidem omni ope, Confraternitate etiam Neapoli instituta, iuvandas curavit.

Anno 1766, die 15 Iulii mensis, Campi in Salentinis, Sacramentis refectus, divino potius amore abreptus, quam morbo, sanctissimam animam Deo reddidit.

Plurimis, ut ferebatur, miraculis innumerisque gratiis Deus Pompilio devotos cumulavit, ita ut, vix temporum adiuncta sivere, beatificationis causa promota fuerit. Gregorius XVI sa. me. Commissionem introductionis Causae Augusto mense anno 1839 sua manu signavit. Heroicis virtutibus et miraculis a Deo Pompilii patrocinio patratis ad iuris normam comprobatis, Beatificationis honores a Leone XIII fel. rec. anno 1890 eidem fuere collati. Quoniam nova post Beatificationem miracula ferebantur, eo intercedente, patrata, Causa ad Canonizationem die 4 Septembris anno 1892 fuit resumpta, et Apostolici instructi processus. Servato autem iuris ordine haec approbata fuere per decretum die 12 mensis huius editum.

Ut autem causa ad Canonizationem properare posset, discutiendum supererat dubium: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem,* tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.* Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, in Generali S. R. C. Coetu coram Ssmo D. N. die 14 mensis huius dubium hoc proposuit discutiendum. Rmi Cardinales, Officiales Praelati et Consultores unanimi consensu in affirmativam convenere sententiam, quam Beatissimus Pater laetus excepit, suamque aperire mentem ad diem hanc distulit 26 Novembris mensis, Dominicam ultimam post Pentecosten. Sacra itaque Hostia devotissime litata, arcessitis Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti, S. R. C. Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario, edixit: «Tuto *procedi posse ad Beati Pompilii Mariae Pirrotti a S. Nicolao Canonizationem*».

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit.

Die 26 Novembris anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

VALENTIN. IN HISPANIA

CANONIZATIONIS B. MARIAE MICHAELAE A SS.MO SACRAMENTO, VIRG. FUNDATRICIS SORORUM ADORATRICUM ANCILLARUM SS.MI SACRAMENTI ET A CARITATE.

SUPER DUBIO

An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Salvator ipse praecipuum immensae suae caritatis opus nobis pandit per ea sancti Evangelii verba: *Venit Filius hominis quaerere, et salvum facere quod perierat.* (Luc. 19, 10). Ac profecto inter caetera misericordiae opera quibus dulcissimi Redemptoris nostri veluti cooperatores efficimur, nullum aliud tam sancte copiosae eius redemptionis fructus auget et extollit, quam animas a peccati coeno ad virtutis tramitem revocare. Speciali providentis Dei consilio ad tam arduum opus superiore saeculo heroica suscitata est femina, Maria Dolores Michaela Desmaisières Lopez de Castillo, Vicecomitissa de Jorbalan, quam iam inter Beatos a Ssmo D. N. relatam, Michaelam a Ssmo Sacramento, ex indito sibi ipsi nomine dicimus. Orta ea est Matriti die 1 Ianuarii mensis anno 1809, nobilissimo genere a parentibus non minus christianis moribus quam illustri prosapia spectatissimis. Vivido ingenio puella praeclarisque naturae donis exornata, sub piissimae praesertim genitricis custodia, ut suavissimus virtutis flos crevit, peculiari inde a teneris annis ad miseros adiuvandos instinctu inclinis. Quum tredecim esset annorum, pauperes puellas in domesticas aedes collectas edocere in deliciis habuit, atque egenis, quo poterat modo, opem ferebat. Patre sub idem tempus demortuo, mirabili pietate viduae genitrici multis afflictae doloribus, amantissime adfuit. Sed quo flagraret caritatis ardore enituit, quum saevissima cholerica epidemia anno 1835 Hispaniam depopulata est. Infirmos visitare, curis fovere, ad pietatis sensus excitare, omni deposito metu, solemne habuit, quin etiam manuum suarum labore, subsidia pro eis largiora studuit corrogare. Trigesimo aetatis suae anno orbata matre, licet infirma valetudine laborare coepisset, caritatis exercitiis, cum aliis piis nobilibus mulieribus impensius se dedit; nec erubuit quandoque ad ecclesiarum fores, ut miseris opitularetur, emendicare. Hospitale S. Ioannis de Deo quum visitaret, nova quaedam humanae

miseriae teterrima facies ei apparuit, perditarum nempe mulierum infelicitas, quae ibi ad contractam luem curandam degebant.

Horrere primum animo, deinde veluti contremiscere vehementi quodam misericordiae motu ut miserrimis illis humanae malitiae victimis succurreret. Quo defixa proposito, iam ad propriae vocationis metam gradum facere coepit, Convictum seu Collegium instituendo, quo periclitantibus et paenitentibus puellis refugium pateret.

Sed ne deesset erga fratrem pietatis officio, Lutetiam Parisiorum primo, deinde Bruxellas, eum legatione fungentem sequuta est. Quibus in urbibus, medias inter aulae regiae delicias et honores, caritatis operibus exercendis, infirmis in suis tuguriis invisendis, miseriis omnigenis sublevandis miro fervore studuit, suique victrix putrida tractare ulcera et demissa quaeque in pauperum servitio implere officia non abhorruit. Matritum exeunte anno 1848 redux, aliquanto post Collegii a se instituti regimen assumpsit.

Tum vero calumniis agitata, irrisionibus ac persecutionibus impetita, ut demens habita, ab omnibus derelicta, nutantem tot procellis animum Deo fiducialiter commisit, unde accepto robore, firmissima in proposito stetit. Iamque sericis abiectis vestibus, vilique laneo indumento tecta ad religiosum virginum condendum coetum pro arduo, quod susceperat, opere promovendo, animum admovit. Impense interim orationi instare, asperrimisque paenitentiis carnem mortificare satagebat, quumque bona sua generose in tam nobile opus profudisset, laboriosa ipsa paupertate victitabat.

Sed iam eius sanctitas lucere coperat. Maxima in aestimatione habita est a Ven. Antonio Claret, Archiepiscopo S. Iacobi in Cubana insula, quo moderatore conscientiae aliquando usa est. Reginae Isabellae, quae eam saepius ad se advocabat, Regique ipsi acceptissima fuit, suoque demisso habitu in regiam aulam paupertatis Christi decus invehebat: suoque hortatu fecit ut in ea magnificentissima regia domo ad christianae modestiae normas multa corrigerentur.

Sed iam, donante Deo, in festo Epiphaniae Domini anno 1859, cum aliis septem sodalibus prima religiosa vota nuncupavit aptissimisque conditis regulis, Institutum Ancillarum Ssmi Sacramenti et a Caritate fundavit, quod ab Apostolica Sede non multo post approbatum confirmatumque est. Valentiae occubuit die 24 Augusti anno 1865, cholerico morbo. Eo pridie pervenerat, nullo retenta impedimento, ut infirmis sororibus atque alumnabus suis opem praestaret.

Celso animo femina, aequa pariter misericordiae et fortitudinis laude insignis, cum multa frangere debuerit obstacula, tum seipsam imprimis

suique animi naturalem impetum Cruci Domini generosa subiecit, ut firmo humilitatis fundamento solidata seque aliosque altius ad Deum eveheret. Congregatio religiosa ab ea condita feliciter propagata miros late edit in salutem animarum fructus.

Quod vero in virginali eius animo tam vividam excitavit caritatis flammam, tam invictum contra asperas rerum vices robur, fuit illud tenerrimum pietatis studium, quo inde ab adolescentia erga Ssmum Eucharistiae sacramentum ferebatur. Tribus et amplius horis coram Eucharistico tabernaculo fervide orans perstare solebat, quotidiana communione, praeter eorum temporum morem, iam tunc quum in saeculo degeret, reficiebatur; a Ssmo Sacramento nuncupari voluit, eique adorando Institutum a se conditum devovit.

Beatificationis sollemniis die 7 Ianuarii mensis anno sacro 1925 peractis, quum nova prodigia, ea intercedente, dicerentur a Deo patrata, Novembri mense anni eiusdem, Canonizationis causa resumpta est. Apostolicae inquisitiones peractae sunt, et duo miracula, per sacrae huius Congregationis decretum die 12 mensis huius latum, approbata sunt.

Unum, iuxta morem, discutiendum erat dubium: *An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem*, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem*. Quod in Generali Congregatione coram Ssmo D. N. die 14 mensis huius habita, Rmus Cardinalis Alexander Verde, causae Ponens seu Relator, proposuit. Unanimi affirmativo suffragio Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores responderunt. Beatissimus Pater quid de re iudicaret in hanc diem 26 mensis huius, Dominicam ultimam post Pentecosten, palam facere distulit.

Quare arcessitis Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti S. R. C. Praefecto et Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore, nec non R. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario, divino sacrificio pie celebrato, statuit: « Tuto *procedi posse ad B. Mariae Michaelae a Ssmo Sacramento Canonizationem* ».

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit.

Die 26 Novembris anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

III

TAURINEN.

CANONIZATIONIS B. IOANNIS BOSCO CONF. SACERDOTIS ET FUNDATORIS PIAE SOC. S. FRANCISCI SALESII ET INSTITUTI FILIARUM MARIAE AUXILIATRICIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Quum decimonono saeculo decurrente amarissimi maturescerent quaqua versus eorum germinum fructus, quae large anteacta aetas in perniciem christianae societatis severat, tunc maxime in Italia multis agitata est Ecclesia procellis, quas in eam asperrima tempora atque hominum malitia concitaverant. At simul miserentis Dei consilio factum est, ut iis validis Ecclesia tunc etiam fulciretur auxiliis, quae extremam propulsarent ruinam, nostroque populo incolumem servarent eam sinceram Christi fidem, quam pretiosissimam prae omnibus hereditatem ab Apostolis acceperat. Sane, ea difficili aetate praeterlabente, spectatissimos sanctitate viros inter nos exsurgere vidimus, quorum praeclara opera muros Israel disiicere hostilis impetus non valuit.

Quos inter celsitudine animi et rerum gestarum magnitudine supereminere cernimus Beatum Ioannem Bosco, qui per asperas praetereuntium temporum vias veluti miliaris columna superiore saeculo stetit, signans populis salutis iter. Suscitavit enim *eum Deus*, ut Isaiae utar verbis, *ad iustitiam et omnes vias eius direxit* (Is. 45, 15). Equidem B. Ioannes Bosco, Spiritus Sancti operante virtute, in exemplum nobis fulget ut sacerdos secundum cor Eius, iuventae incomparabilis educator, novarum Religiosarum Familiarum conditor, et sanctae fidei propagator.

Humili genere, ruri, apud pagum vulgo dictum *Castelnuovo d'Asti* e Francisco et Margarita Occhiena, pauperibus quidem sed moribus et christiana fide claris, die 16 Augusti mensis anno 1815 natus est Ioannes. Biennis patre orbatus sub prudenti sanctaque matris disciplina ad omnem pietatem adolevit. Eluxit statim in puero egregia indoles, cui acre addebatur ingenium cum tenacissima memoria, ita ut, quum scholas celebraret, quidquid a magistris tradebatur quam citissime arriperet, et condiscipulos longe et discendi celeritate et intelligendi acumine superaret.

Dura laboriosaque paupertate ad fortia quaeque roboratus, matre probante, B. Iosepho Cafasso fautore, in Cheriense Seminarium est ingressus, in eoque per sexennium summa cum laude studiis incubuit. Die 5 Iunii mensis anno 1841, Augustae Taurinorum sacerdotio auctus est.

Paucos post menses ecclesiastico collegio taurinensi ad S. Francisci Assisiensis adlectus, sub B. Iosephi Cafasso disciplina omnibus sacerdotalibus muniis in nosocomiis, in carceribus, in audiendis confessionibus, in Dei verbo praedicando, magno animarum emolumento functus est.

Quibus sanctissimis ministeriis edoctus et praeparatus, vividiorem eius animo excitatam peculiarissimam vocationem percepit, quam inde ab adolescentia, afflante Deo, persenserat, adolescentulos, praesertim derelictos, in salutis tramitem adducere. Perviderat enim prudentissimus vir quo praecipuo momento id esset ad universam societatem praeservandam ab imminenti ruina; atque huic operi perficiendo generosum animum eo conatu feliciter admovit, ut inter christianae iuventutis educatores primas absque dubio aetate nostra retulerit. Nullis difficultatibus, persecutionibus nullis, ab hac immensae molis opera retrahi umquam potuit; tanta erat in eo erga periclitantes adolescentes caritas, tam firmum iuvenes Christo donandi propositum. Adolescentes, quos in compitis derelictos inveniebat, amanter advocabat, et suavissima caritate, sanctorum Francisci Salesii et Philippi Nerii spiritu plenus, eos alliciebat, ludis ac iocis recreabat, adeo ut hi frequentissimi ad eum, tamquam ad patrem amantissimum, undequaque accurrerent. Sed haec divina pro eis caritas, ei supernaturali prudentiae iungebatur, ut ad perfectissimam educationis methodum pervenerit, in paedagogica disciplina vere excellentissimum ac tutissimum signans iter.

Porro ex ipso indito suae institutioni nomine, quam *Oratorium* appellavit, facile videas cui firmo fundamento totum aedificium fuerit superstructum, christianae scilicet doctrinae ac pietati, quo sublato, frustra quaeras iuvenum animos a vitiis eripere atque ad altiora erigere. Id tamen ea suavitate peragebat, ut veluti sponte iuvenes pietatem haurirent atque amarent, non vi sed amore ducti; eorumque animos semel sibi conciliatos ad bona quaeque sectanda facile adducebat. Idque erat ei fixum, ut potius praeveniendo, quam necessitate puniendi, adolescentium animi corrigerentur; quod quanto difficilius, tanto efficacius ad sanctos inducendos mores. Quos vero fructus inde perceperit, facta edicunt; nec defuere adolescentes, qui ad christianam usque perfectionem, atque ad heroicum virtutum exercitium perducerentur. Salesiana *Oratoria*, adhuc eo vivente, mire contra innumeras difficultates multiplicata, modo per totum orbem diffusa sunt, innumerasque animas Christo adducunt.

Ut autem horum perennitati prospiceret, et iuvenum educationi aptius

consuleret, B. Iosepho Cafasso et Pio Papa IX sa. me. suadentibus, *Piam Societatem S. Francisci Salesii* et tractu temporis Institutum *Filiarum Mariae Auxiliatricis* fundavit.

Utriusque Familiae, domus ad mille quingentas, Sodales universi propemodum ad viginti millia per totum orbem modo numerantur: millia millium utriusque sexus iuvenum ab his in scientiis et omnigenis artium disciplinis instituuntur: infirmorum, immo et leprosorum, curam eius filii et filiae volenti animo suscipiunt; nec desunt qui contagione affecti caritatis victimae mortem oppetiere. Tanti Patris digna soboles!

Nec silentio praetereunda *Cooperatorum* institutio; fidelium videlicet consociatio, plerumque laicorum, qui Salesianae Societatis spiritu animati, et cum ea ad omne caritatis opus parati, validum auxilium parochis, Episcopis immo ipsi Summo Pontifici pro rerum adiunctis praeberent. *Actionis Catholicae* nobile rudimentum! Pius IX Consociationem hanc approbavit. B. Ioanne adhuc vivente, octoginta millia Cooperatorum numerabantur.

Verum animarum zelus, quo cor eius aestuabat, intra catholicarum regionum limites non est passus contineri, sed dilatans spatia caritatis, ad barbaras gentes Christo adiungendas missionales viros e Sua religiosa familia misit. Primis, qui duce Ioanne Cagliero, sanctae et gloriosae memoriae, ad extremas Americae meridionalis oras evangelizandas progressi sunt, iam plurimi successere Salesiani alumni, qui hac illac per orbem Christum ethnicis gentibus strenue inferunt.

Quot quantaque pro Ecclesia et Romani Pontificis iuribus tuendis patraverit passusque sit, difficile est dictu. Itaque de B. Ioanne sicut de Salomone legitur, dici profecto potest: *Dedit illi Deus sapientiam et prudentiam multam nimis, et latitudinem cordis quasi arenam quae est in littore maris* (3 Reg. 4, 29). Dedit illi Deus sapientiam, quia terrenis omnibus abdicatis uni Dei gloriae et animarum saluti inhiabat. *Da mihi animas,* aiebat, *cetera tolle:* dedit illi prudentiam, quia aptissima elegit ad tantum opus media.

Animi demissionem summopere coluit; orandi studio ita excelluit, ut eius mens iugiter in Deo conquiesceret, licet a plurimis negotiis distrahi videretur.

Singulari erga B. Virginem, christianorum Auxiliatricem, pietate ferebatur, et ineffabili animi gaudio gestivit, quum nobile templum Augustae Taurinorum in eius honorem aedificare ei datum est, ex cuius summitate Virgo Auxiliatrix, universis Salesianis aedibus de Valdocco, Mater et Regina dominatur.

Die 31 Ianuarii mensis anno 1888 Augustae Taurinorum sancte in Domino quievit. Percrebrescente sanctitatis fama, constructis ordinaria auctoritate processibus, Beatificationis huius Dei Famuli causa a Pio X

fel. rec. anno 1907 introducta est. Sollemnia vero Beatificationis in Vaticana Basilica, universa Ecclesia plaudente, die secunda Iunii mensis anno 1929, celebrata sunt. Insequenti anno resumpta causa, super sanationibus, quae divino miraculo videbantur tribuendae, adornati sunt processus. Per decretum diei 19 Novembris anni huius duo miracula, eo intercedente, a Deo patrata approbata sunt.

Unum supererat discutiendum Dubium, nempe: *An, stante duorum miraculorum approbatione post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem*, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.* Dubium hoc Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, in Generali S. R. C. Coetu coram Ssmo D. N. die 28 Novembris mensis proposuit. Omnes, quotquot aderant, Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores unanimiter in affirmativam convenere sententiam, quam laetanti animo Beatissimus Pater excepit, Suam vero edere ad hanc diem distulit, tertiam Decembris mensis, Sacri Adventus Dominicam primam, S. Francisco Xaverio, Operis Propagandae Fidei atque Missionum omnium caelesti Patrono sacram. Sacrosancto itaque Eucharistico sacrificio ferventer litato, arcessitis Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti, S. R. C. Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Relatore, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario, edixit: « Tuto *procedi posse ad B. Ioannis Bosco Canonizationem* ».

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit.

Die 3 Decembris anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Giovedì, 18 Gennaio 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'Augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *Generale,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno dato il loro voto sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati ad intercessione della Beata Teresa Margherita Redi, del Sacro Cuor di Gesù, Suora Carmelitana, e che vengono proposti per la solenne Canonizzazione della stessa Beata. Inoltre hanno dato il voto sul *tuto* per la solenne Beatificazione dei Servi di Dio Rocco Gonzalez e Compagni, Martiri, della Compagnia di Gesù.

Martedì, 23 Gennaio 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *Preparatoria,* nella quale dagli Emi e Revmi Signori Cardinali, dai Revmi Prelati Officiali e Consultori teologi componenti la medesima, è stato discusso:

I. Su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Giuseppe Benedetto Cottolengo, Confessore, Fondatore della Piccola Casa della Divina Provvidenza in Torino, che vengono proposti per la sua solenne Canonizzazione:

II. Sopra di un miracolo che si asserisce operato da Dio ad intercessione del Ven. Servo di Dio Antonio M. Claret, Arcivescovo tit. di Traianopoli e Fondatore della Congregazione dei Missionari Figli del Cuore Immacolato di Maria, miracolo che viene proposto per la Beatificazione del Ven. Servo di Dio.

Infine è stato discusso sulla validità del Processo sopra di un miracolo che si asserisce operato per intercessione della Ven. Serva di Dio Giovanna Elisabetta Bichier des Ages, Fondatrice delle Suore di S. Andrea.

Martedì, 30 Gennaio 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *Preparatoria,* con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e dei Revmi Prelati Officiali e Consultori teologi, per discutere sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Corrado da Parzham, Confessore dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini, miracoli che vengono proposti per la solenne Canonizzazione.

Infine è stato discusso il dubbio sulla riassunzione della Causa di Canonizzazione del Beato Giovanni Leonardi, Confessore, fondatore della Congregazione dei Chierici Regolari della Madre di Dio.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
SCHUSTER I. (O. S. B.). **LES SAINTES STATIONS DU CARÊME selon l'ordre du Missel Romain.** Notes historiques, prières stationales et pieuses aspirations recommandées par le Souverain Pontife Benoît XV. In-18°, pp. 146	1 —	1,20	1,40
LUGANO P., Ab. O. S. B. **LE SACRE STAZIONI ROMANE nella Quaresima e l'Ottava di Pasqua.** 1932. In-16°, pp. 152	2,80	3,50	3,60
DE LAI Card. GAETANO. **LA PASSIONE DI NOSTRO SIGNORE.** Seconda edizione riveduta ed ampliata, adorna di tre carte illustrative della città e dei dintorni di Gerusalemme e di una riproduzione del facsimile del titolo della Santa Croce. In-16°, pp. 411	12 —	13,50	14,50
Le sette parole di Nostro Signore Gesù Cristo sulla Croce. In-8°, pp. 55 e copertina	1,30	1,60	1,90

DELLA IMITAZIONE DI CRISTO. LIBRI QUATTRO.

Versione riveduta sul testo genuino - Proemio - Preghiere - Meditazioni - Letture, a cura del P. D. PLACIDO TOMMASO LUGANO, O. S. B., Abate di S. Maria Nova di Roma. - 1932, pp. LII-400. In carta indiana, legato in tela, titolo in oro . . . . . 6 — 6,50 7 —

Edizione tascabile corredata degli indici: delle Preghiere - delle Meditazioni per otto giorni di Esercizi Spirituali; per un Ritiro spirituale; per la Confessione e Comunione - delle Meditazioni per la santa Messa; per Chierici, Sacerdoti, Seminaristi e Religiosi; per studenti di filosofia e teologia - e delle pie letture per i vari bisogni dello spirito.

DE IMITATIONE CHRISTI. Libri quattuor. Editio ad codicem autographum exacta (curante Angelo Mercati). In-48°, pp. 470.

In brochure	3 —	3,75	4 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra	5 —	5,75	6 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea	5,40	6,25	6,50

BIBLIORUM SACRORUM iuxta Vulgatam Clementinam.

NOVA EDITIO, breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis, qui in monumentis Fidei sollemnioribus et in Liturgia Romana usurpari consueverunt. - Curavit ALOISIUS GRAMATICA et nunc typis Vaticanis iterum impressit, in-8°, pp. XVI-1186.

(A) In charta indico-eburnea, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(B) In charta indico-alba, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(C) In charta tenaci, religatum linteo, titulo aureo	55 —	58 —	68 —

TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO

cura et studio **PETRI Card. GASPARRI** concinnatus. Editio nova ad mentem Codicis I. C. - Vol. I, pp. 472 - Vol. II, *cum allegatis*, pp. 620.

In *brochure:*	50 —	53 —	60 —
Volumina partim corio, partim linteo contecta, cum titulo aureo	70 —	73 —	80 —

CORAM LEGA habitae S. Romanae Rotae Decisiones sive Sententiae

quas nempe Emus Cardinalis Michaël Lega annis 1909-1914 eiusdem Sacri auditorii Decanus exaravit. - Iterum editae adnotationibus auctae Codici Iuris Canonici hodiernaeque iurisprudentiae consentaneis. - Cum praefatione de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. Vol. in-8°, pp. 608 . . . . . 60 — 63 — 70 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*)

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

ELENCHUS SEMINARIORUM

CUM APPENDICE
ET IMAGINIBUS PHOTOTYPICIS

Exhibet seriem omnium *Seminariorum* quae S. Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus subsunt. Post concinnam eiusdem S. Congregationis historiam, dicuntur (linguis vernaculis) uniuscuiusque Seminarii nomen, locus, regimen, itemque designantur natura et finis; Seminariorum vero quae Romae sunt, et Regionalium Italiae, etiam brevis historia describitur. *Studiorum ratio,* quam sacrorum alumni in singulis Nationibus servant exponitur atque ordo *anni scholaris* compendiose in *appendice* explicatur.

Volumen, quod IV-428 paginis constat, locupletissimi *indices* et *summaria* exornant, 125 *imagines phototypicae* ex pulcherrimis permultis selectae illustrant.

Suboscuro linteo optime contectum atque aureis characteribus inscriptum pretio venit apud Bibliopolam Vaticanam (Libreria Vaticana).

Romae	*Lib. ital.*	45 —
In Italia	»	» 47,50
Apud Exteros	»	» 50 —

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).